

Една баба си имаше трима внуци. Много си ги обичаше бабата и тримката. Като писани яйца си ги гледаше.

Не щешъ ли, единъ день ѝ се доядоха дрѣнки.

— Ехъ, бабинитѣ ми соколчета, — рече имъ тя, — сега да не се скарате, кой прѣвъ да иде въ гората за дрѣнки.

— Не, бабо, нѣма да се скараме, — обади се най-голѣмиятъ. — На мене не ми се ходи въ гората.

— И на мене! — обади се вториятъ внукъ.

Погледна най-малкиятъ внукъ баба си, видѣ, че очитѣ ѝ се напълниха съ сълзи и рече:

— Азъ ще ида, бабо!

— О, внучето ми! — погали го бабата и го прегърна. — Дето си ми толкова добричѣкъ, да даде Богъ за царската дъщеря да се оженишъ!

Подскочи бабиниятъ внукъ, нарами торбата и хайде въ го-

рата. Ето ги дрѣновитѣ дрѣвета, сякашъ знаятъ, че иде бабиниятъ внукъ, люлѣятъ, люлѣятъ клони да го посрещнатъ, а по клонитѣ увиснали като обици толкова много червени зрѣли дрѣнки, че не една, а сто торби да съберешъ.

Напълни си бабиниятъ внукъ торбата. Но тъкмо да слѣзе отъ дрѣвото, една подгонена отъ ловци разлютена мечка врѣхлетѣ върху дрѣна, на който се бѣше покачилъ, и така силно го блъсна и друсна, че бабиниятъ внукъ, заедно съ торбата, като дрѣнка се откъсна отъ клона и право на гърба на страшната мецана. Леле мале! Добре че се пипна здраво за косматата мечка шия, иначе кой знае кжде щѣше да полети.

Хукна мечката да бѣга още по-силно, ха насамъ, ха натакъ, а върху нея бабиниятъ внукъ ни живъ ни умрѣлъ отъ страхъ.